

Στις άλλες σελίδες:

- ΕΛΛΑΔΑ: ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ Τ' ΑΡΙΣΤΕΡΑ
- Μ. ΜΑΓΙΝΧΟΦ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ
- ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
- ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ ΣΤΟ ΧΙΛΤΟΝ

Η ΕΔΕΚ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

Προϋποθεση συνεργασίας κοινό πρόγραμμα αγώνα

Δόθηκε χτές στη δημοσιότητα και προς τα κόμματα ΑΚΕΛ και ΔΗ.ΚΟ. το κοινό πρόγραμμα του Σοσιαλιστικού Κόμματος ΕΔΕΚ. Το κοινό πρόγραμμα της ΕΔΕΚ, δεν είναι πρόγραμμα σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας αλλά πρόγραμμα αγώνα για την απελευθέρωση της Κύπρου και περιορισμού του ασύδοτου πλουτισμού της οικονομικής ολιγαρχίας σε βάρος του Κυπριακού λαού. Το πρόγραμμα της ΕΔΕΚ περιγράφει επακριβώς τη λύση του Κυπριακού προβλήματος που θα πρέπει να επιδιωχθεί και που δίνει δυνατότητες επιβίωσης και δημιουργικής ανάπτυξης του Κυπριακού λαού.

Στην δημοσιογραφική διάσκεψη που δόθηκε χτές στα γραφεία του Σ.Κ. ΕΔΕΚ, για την παρουσίαση του προγράμματος, ο πρόεδρος του Κόμματος Δρ Βάσος Λυσσαρίδης τόνισε πως η πιο σωστή τοποθέτηση θα ήταν η ανάληψη της εξουσίας από τις γνήσιες αγωνιστικές προοδευτικές δυνάμεις (δηλ. Ε.ΔΕΚ, ΑΚΕΛ) που μπορούν να αντισταθούν αποτελεσματικά στο μεταποικισμό, να αξιοποιήσουν σωστά τους συμμαχικούς παράγοντες και να κινητοποιήσουν λαό και πόρους στον αγώνα για την απελευθέρωση. Δεδομένου ότι αυτή η πορεία, τόνισε ο πρόεδρος

της ΕΔΕΚ, καθίσταται αυτή τη στιγμή ανέφικτη λόγω παραγόντων άσχετων με την ΕΔΕΚ, η έναρξη είναι μια συμμαχία με δριμύνη δυνάμεις με βάση ένα συγκεκριμένο, λεπτομερές αγωνιστικό πρόγραμμα, του οποίου η εφαρμογή θα εγυάρει την επιτυχία του εθνικοαπελευθερωτικού μας αγώνα.

Ο Πρόεδρος της ΕΔΕΚ έκανε σαφές πως αν δεν γίνει κατορθωτή η συμφωνία με τα άλλα δύο κόμματα πάνω σε κοινό πρόγραμμα τότε το κόμμα είναι υποχρεωμένο να διεκδικήσει την προεδρία

μέ δικό του υποψήφιο.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΘΕΜΑ

Σαν κύριος και βασικός στόχος στο πολιτικό πρόβλημα καθορίζεται η εδραίωση μιας ανεξάρτητης, ενιαίας, κυρίαρχης, αδέσμευτης Κύπρου, χωρίς ξένους στρατούς, στρατιωτικές βάσεις και ξένη στρατιωτική παρουσία.

Οι βασικές αρχές της λύσης του Κυπριακού προβλήματος καθορίζονται ως εξής:

α) Η εξασφάλιση του δικαιώματος όλων των πολιτών της Κυπριακής Δημοκρατίας ανεξάρτητα από εθνική προέλευση ή θρησκεία να επιλέγουν ελεύθερα και χωρίς άμεσο ή έμμεσο εκβιασμό τον τόπο διαμονής. Οι περιοχές διοικητικής αυτονομίας θα πρέπει να διαμορφωθούν ύστερα από την εφαρμογή αυτού του δικαιώματος.

β) Πλήρης κατοχύρωση του δικαιώματος των προσφύγων να ξαναγυρίσουν στα σπίτια τους και τις περιουσίες τους.

γ) Ελεύθερη επικοινωνία χωρίς κανένα απόλυτο περιορισμό.

δ) Η Κύπρος θ' αποτελεί μια και μόνη ενιαία οικονομική οντότητα. Το αντίθετο θα δημιουργήσει δυο παρασιτικά προτεκτοράτα με αποτέλεσμα την τελική διάλυση της Κυπριακής Δημοκρατίας είτε με διαμελισμό είτε με δλική Τουρκική κατοχή. Η ενιαία οικονομική οντότητα δημιουργεί τις προϋποθέσεις για ενοποίηση της Κύπρου με τις διάφορες κοινότητες να συνεργάζονται με βάση την σύμπτωση ταξικών ή επαγγελματικών συμφερόντων.

ε) Οδοιστική κεντρική κυβέρνηση.

Τα δικαιώματα των αυτοδιοικούμενων περιοχών της Κεντρικής Κυβέρνησης καθορίζονται στις προτάσεις της Έλληνοκυπριακής πλευράς πάνω σε αυτό το θέμα.

στ) Οι τυχόν εγγυήσεις

να είναι εύριες διεθνείς κάτω από την αιγίδα του Ο. Η.Ε.

ΑΜΥΝΑ

Στο θέμα της άμυνας προβλέπεται η δημιουργία Λαϊκής Πολιτοφυλακής, με λαϊκό έλεγχο της λειτουργίας της και επαρκής εξοπλισμός για την δημιουργία ενός άμυντικού θώρακα που δεν θα επιτρέπει στην Τουρκία να επιτείνει την κατοχή.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Για την εξωτερική πολιτική προβλέπονται ένισχυση του ρόλου της Κύπρου στο στρατόπεδο των αδέσμευτων, ανάπτυξη των δεσμών με τα αντιιμπεριαλιστικά κινήματα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ 8η ΣΕΛΙΔΑ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ & ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ

ΑΓΩΝΑΣ

Οι προεδρικές εκλογές του ερχόμενου Φεβράρη και οι πιθανότητες υποβολής υποψηφιότητας από τον Πρόεδρο της ΕΔΕΚ Δρα Λυσσαρίδη ξανάφεραν στην επιφάνεια την συζήτηση για τη σχέση του αγώνα για τον σοσιαλισμό με τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Μια συζήτηση τόσο παλιά όσο και η σοσιαλιστική ιδέα.

Πολλοί υπεραπλουστεύουν το θέμα χωρίζοντας στεγανά τους δυο αγώνες: Αυτή τη στιγμή έχουμε εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, πρέπει να δώσουμε στο ψυγείο τις σοσιαλιστικές μας θέσεις και όταν απελευθερωθούμε τότε ξεκινάμε τον αγώνα για τον σοσιαλισμό. Μια τέτοια θέση, δείχνει μια έντελως επιφανειακή σκέψη, δείχνει έλλειψη κατανόησης της διαλεκτικής της ιστορίας. Γιατί κι αν ακόμα υποθέσουμε πως πράγματι πρέπει να προηγηθεί χρονικά η απελευθέρωση και μετά ο σοσιαλισμός ο αγώνας των σοσιαλιστών δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να εμποδίζεται γιατί όρισμένα απαραίτητα μέτρα μπορεί να θεωρηθούν «σοσιαλιστικά».

Είναι αυτονόητο ότι η δημιουργία μιας σοσιαλιστικής

έχει περάσει. Ήδη από την αρχή του αιώνα μας ο καπιταλισμός άρχισε να περνά στο μονοπωλιακό του στάδιο, στην ιμπεριαλιστική του μορφή. Η μεταπολεμική διεθνοποίηση του κεφαλαίου έχει πια διαλύσει οποιαδήποτε σοβαρή «εθνική» φιλοδοξία των λαών. Ασφαλώς υπάρχουν λαοί που θα ήθελαν να έχουν την δυνατότητα να έχουν απόλυτο μονοπώλιο εκμετάλλευσης στη χώρα τους. Όμως η διασύνδεση με το ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο είναι απαραίτητη για την επιβίωσή τους. Έτσι είτε γίνονται κι αυτοί ένας κρίκος στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα είτε εκτοπίζονται από το ξένο κεφάλαιο.

Μέσα στα πλαίσια της ελεύθερης λειτουργίας του καπιταλιστικού συστήματος δεν υπάρχουν περιθώρια ανεξάρτητης από τον ιμπεριαλισμό ανάπτυξης της οικονομίας. Γι' αυτό είναι αδύνατος κάθε αγώνας ενάντια στον ιμπεριαλισμό αν δεν παρθούν μέτρα που αναγκαστικά αποτελούν άρνηση του ίδιου του συστή-

ματος. Τέτοια μέτρα δεν είναι δυνατόν να προωθηθούν από την αστική τάξη, πρέπει να προωθηθούν από τους σοσιαλιστές. Κι αυτό δεν μπορεί να γίνει αν η δεξιά έχει το μονοπώλιο της εξουσίας, αν το κράτος βρίσκεται κάτω από το δικό της έλεγχο. Γι' αυτό οι σοσιαλιστές αγωνίζονται για την εξουσία, αγωνίζονται για την υιοθέτηση του προγράμματός τους. Χωρίς τέτοιο πρόγραμμα ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας γίνεται φραστική δημιουργία πο αναπόφευκτα οδηγεί στην καταστροφή.

Έτσι όπως είναι δυνατό να χτιστεί ο σοσιαλισμός υπό κατοχή είναι εξ ίσου αδύνατο να υπάρξει απελευθέρωση χωρίς «σοσιαλιστικά» μέτρα. Η ένότητα του αγώνα για την απελευθέρωση με τον αγώνα για τον Σοσιαλισμό είναι άρρηκτη. Δεν μπορεί να «θυσιαστεί» ο ένας στόχος για το χατήρι του άλλου. Παραμερισμός του ενός σημαίνει φραστική μόνο επιδίωξη του άλλου.

Η πιθανότητα υποψηφιό-

τητας από ένα σοσιαλιστή δεν έρχεται καθόλου σε αντίθεση με τον αγώνα για την απελευθέρωση. Αντίθετα, οποιαδήποτε κυβέρνηση θέλει πραγματικά να διεξάγει ένα σωστό αγώνα, είναι αναγκασμένη να υιοθετήσει μέτρα που μπορούν να χαρακτηριστούν «σοσιαλιστικά»: η κρατικοποίηση των τραπεζών και των βασικών μονοπωλίων για παράδειγμα είναι ο μόνος τρόπος για να μπει η οικονομία στην υπηρεσία του αγώνα.

Γι' αυτό η πρόταση της ΕΔΕΚ για ένα κοινό πρόγραμμα είναι η σωστή βάση για την συνεργασία των αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Μια συνεργασία χωρίς αυτήν να οδηγεί σε πουθενά. Συνεργασία χωρίς πρόγραμμα σημαίνει συνεργασία χωρίς κοινούς στόχους. Κάτι τέτοιο δεν προωθεί την ένότητα αλλά την υπονομεύει.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ Τ' ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Οπως εδειξαν οι εκλογες

Οι εκλογές στην Ελλάδα σφραγίστηκαν με τη σημαντική άνοδο του ΠΑΣΟΚ, που πήρε το 25% των ψήφων μετατρεπόμενο έτσι σε ένα μεγάλο μαζικό κόμμα. Μιλώντας για τη τρομαχτική συρρίκνωση της ΕΔΗΚ, ο κ. Μαύρος την απέδωσε στη πόλωση που δημιουργήθηκε στην πολιτική ζωή. Η διαπίστωση του κ. Μαύρου είναι σωστή και έξηγε σε μεγάλο βαθμό τα εκλογικά αποτελέσματα... Δεν δικαιολογεί, όμως, τον ίδιο και το κόμμα του.

Η τριετία που πέρασε μετά την αποχώρηση της χούντας, χαρακτηρίστηκε από όξυντα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα. Έργατικές αναταραχές, πληθωρισμός, στασιμότητα των αγροτικών εισοδημάτων, έλληνοτουρκική κρίση, Κυπριακό κ.ά.

Στα οικονομικά προβλήματα ο Καραμανλής απάντησε με μια πολιτική χτυπήματος του διοικητικού επιπέδου των εργαζομένων — μια πολιτική που ακολουθείται γενικά σήμερα σε όλη την Ευρώπη, ενώ στα εθνικά ζητήματα υιοθέτησε φιλοκυπριακή πολιτική με ταυτόχρονη υποχωρητικότητα, δείχνοντας έτσι τον εξαρτημένο χαρακτήρα της ελληνικής άρχουσας τάξης.

Η έρμαφρόδιτη πολιτική της ΕΔΗΚ, με το φιλοδυτικό γενικά χρώμα της και την αμφίδια κοινωνική της τοποθέτηση δεν ήταν η απάντηση στα γεγονότα, που διαμόρφωσαν και το κλίμα πόλωσης για το οποίο μίλησε ο κ. Μαύρος.

Το ΚΚΕ αν και αύξησε κάπως την εκλογική του δύναμη δεν κατάφερε να παρουσιαστεί σαν ο πολιτικός εκείνος φορέας που θα ήταν η αποτελεσματική έναλλα-

χτική λύση, στη κυβέρνηση του Καραμανλή. Πρώτα γιατί το ΠΑΣΟΚ πολέμησε με πιο μεγάλη συνέπεια τον Καραμανλή, δεύτερο είχε ένα πιο ριζοσπαστικό πρόγραμμα και τρίτο γιατί το ΚΚΕ δεν κατάφερε να προσαρμοστεί στα αποτελέσματα της απομυθοποίησης της Σοβιετικής Ένωσης, μένοντας

προσκολλημένο σε παραχωρημένες δομές και πρότυπα. Έτσι η άνοδος του ΠΑΣΟΚ σε σχέση με το ΚΚΕ, την άλλη σημαντική αριστερή δύναμη, πρέπει να ιδωθεί και σαν αποτέλεσμα της ιδεολογικής τελμάτωσης του τελευταίου.

Για τη «Συμμαχία των

5» δεν χρειάζεται να λεχθούν παρά πολλά. Η μετριοπάθειά τους και η συντηρητικότητά τους κατάφερε να συγκινήσει μόνο το 2,7% του ελληνικού λαού.

Το μειωμένο ποσοστό που πήρε ο Καραμανλής οφείλεται, πρώτο, στην αποκόλληση των βασιλοχουντικών που πήραν σχεδόν 7% των ψήφων, ποσοστό αρκετά μεγάλο, που θα πρέπει να ανησυχεί τις αριστερές δυνάμεις. Δεν είναι δέδαια εύκολο να λεχθεί κατά τρόπο πόσο αβύθηθηκε η δύναμη των φασιστών γιατί η πραγματική τους δύναμη δεν ήταν γνωστή στο παρελθόν. Πάντως η αποκόλληση των βασιλοχουντικών από τη Ν.Δ. του Καραμανλή είναι κι αυτή

τη μια ένδειξη της κοινωνικής οξύνσης. Δεύτερο, η μείωση της δύναμης της Ν.Δ. οφείλεται στη μετατόπιση μαζών προς τ' αριστερά, αλλά και στη μειωμένη πειστικότητα του συνθήματος «ή έμένα ή τα τάνκς» που κυριάρχησε στις εκλογές του 1974.

Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ εκφράζει σε μεγάλο βαθμό την ριζοσπαστικοποίηση του ελληνικού λαού και την αμφισβήτηση της πολιτικής της δεξιάς. Σε μια πρώτη μετεκλογική εκτίμηση που το ίδιο το ΠΑΣΟΚ έκανε προς την εφημερίδα το «ΒΗΜΑ» μεταξύ άλλων λέει: «Ο λαός μας με τη ψήφο του επιβεβαίωσε το ΠΑΣΟΚ, στο ρόλο του σαν ΦΟΡΕΑ της ΑΛΛΑΓΗΣ. Διότι πιστεύει, ότι τον εκπράζουν γνήσια τόσο οι στόχοι του ΠΑΣΟΚ, για Έθνική Άνεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία, Κοινωνική Άπελευθέρωση και Δημοκρατική Διαδικασία, όσο και η προσωπικότητα του προέδρου του Άντρεα Παπανδρέου».

Είναι γεγονός πως η μάζα του αριστερού ψηφοφό-

μάζα του λαού το ψήφισε.

Βέβαια πολλά έχουν να γίνουν ακόμα προς την κατεύθυνση της συνειδητοποίησης των εργαζομένων γύρω από ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα. Η άναφορά και η πίστη στην ειρηνική μετάβαση προς το σοσιαλισμό που χαρακτηρίζει το εκλογικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ σίγουρα δεν εκφράζει μια πραγματική δυνατότητα, αν μάλιστα κάποιος πάρει υπόψη του τους καλοχτισμένους μηχανισμούς καταπίεσης που η αντίδραση διαθέτει στην Ελλάδα.

Παρ' όλα αυτά τα εκλογικά αποτελέσματα είναι ενθαρρυντικά για την αριστερά. «Αν μάλιστα όλες οι αριστερές δυνάμεις καταφέρουν να συνασπιστούν γύρω από ένα κοινό πρόγραμμα θα κατορθώσουν να παρουσιάσουν μια περισσότερο αποτελεσματική αντιπολίτευση στην κυβέρνηση Καραμανλή, και να πείσουν εύρύτερες μάζες για την ικανότητά τους να διεκδικήσουν αποτελεσματικά την εξουσία».

Στο πιο άμεσο μέλλον, ο Καραμανλής προτίθεται να πάρει σημαντικές αποφάσεις πάνω σε σημαντικά θέματα που θα προδιαγράφουν το μέλλον της Ελλάδας για αρκετά ίσως χρόνια. Αλλά και το Κυπριακό είναι ένα θέμα που ο Καραμανλής θα προσπαθήσει να «λύσει» ειρηνικά με την Τουρκία και το ΝΑΤΟ. Η άνοδος της αριστεράς στην Ελλάδα μπορεί να αποδειχτεί ένα τεράστιο εμπόδιο σε μια τέτοια πορεία, αν δέδαια υπάρξει και το κατάλληλο κλίμα στην Κύπρο.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΑΝΤΑΤ

ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΠΟΣΙΗΣ

Η πρόσφατη επίσκεψη του Προέδρου Σαντάτ στο Ισραήλ είναι το αποτέλεσμα μιας τακτικής που άρχισε επί Κίσιγκερ και που ακολουθούν πιστά οι διάδοχοί του σήμερα. Η συμφωνία του Σινά το καλοκαίρι του 1975, μεταξύ Αιγύπτου, Ισραήλ και Αμερικής μετά από τον πόλεμο του Υόμ Κιπούρ, όπου το Ισραήλ για πρώτη φορά υπέστη σοβαρές στρατιωτικές ήττες, ήταν η πρώτη επιτυχία του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην προσπάθειά του να εξουδετερώσει την υποστήριξη των Αραβικών κρατών προς τους Παλαιστίνιους. Σήμερα βλέπουμε τις άστικές τάξεις της Αιγύπτου και του Ισραήλ να συμφιλιώνονται για την προστασία των κοινών των συμφερόντων.

Η συμφωνία του Σινά έδωσε Αμερικανική βοήθεια στην Αίγυπτο και εξασφάλισε την ουδετερότητά της στον στρατιωτικό τομέα έναντι του Ισραήλ. Η Ρωσία απέτυχε να κρατήσει την Αίγυπτο, βασικά επειδή η άστική τάξη της Αιγύπτου, όπως σε άλλες χώρες του Αραβικού κόσμου, δεν ήταν

διατεθειμένη να αγωνιστεί για τα δικαιώματα των Παλαιστινίων και να κάνει πόλεμο με το Ισραήλ. Εύκολα άλλα στρατόπεδο η Κυβέρνηση και δέχτηκε Αμερικανική βοήθεια.

Η Συρία, η μόνη άλλη ισχυρή, στρατιωτικά, Αραβική χώρα έμεινε εκτεθειμένη

Δεν μπορούσε ο στρατός της να τὰ θάλει με αυτόν του Ισραήλ και εύκολα και αυτή παγιδεύτηκε από τις απειλές του Ισραήλ, τα συμφέροντα της Ρωσίας και τους φόβους της δικής της άστικής τάξης. Το καλοκαίρι του 1976 έπετέθη τους Παλαιστίνιους στο Λίβανο.

Τώρα, ο ιμπεριαλισμός με την υποστήριξη των άστικών κυβερνήσεων στην Αίγυπτο, στο Ισραήλ και σε άλλες αραβικές χώρες όπως την Ιορδανία προσπαθεί μια και καλά να κλείσει το Παλαιστινιακό πρόβλημα, και να περιορίσει τους Παλαιστίνιους σε ένα κρατίδιο στην δυτική όχθη του Ιορδάνη. Το Παλαιστινιακό πρόβλημα δεν είναι όμως απλώς ένας αγώνας ενός λαού για εθνική επιβίωση και αναγνώριση. Ο αγώνας του Παλαιστινιακού λαού είναι σήμερα ένα μέρος του ταξικού αγώ-

να που διεξάγεται σε όλες τις χώρες του αραβικού κόσμου και έχει καθαρά ταξική χροιά. Στο Λίβανο οι Παλαιστίνιοι πολέμησαν μαζί με τις προοδευτικές δυνάμεις του Λιβάνου και το ίδιο γίνεται σε όλες τις αραβικές χώρες.

Στο ίδιο το Ισραήλ διεξάγεται ο ταξικός αγώνας και μέρος της εργατικής τάξης του Ισραήλ άρχισε να ταυτίζει τον αγώνα του με αυτόν που διεξάγεται από τις αραβικές μάζες στα κατεχόμενα.

Είναι μέσα σε αυτά τα πλαίσια που ο Σαντάτ, αντιπρόσωπος της Αιγυπτιακής άστικής τάξης θέλησε να ταξιθέσει στο Ισραήλ για να συνενωθεί με τους αντιπροσώπους της Ισραηλιτικής άστικής τάξης για να υπερασπίσουν τα κοινά τους συμφέροντα από χώρο αυτό.

Ο Σαντάτ έχει την υποστήριξη της Ιορδανίας και άλλων αραβικών χωρών. Χώρες των οποίων οι κυβερνήσεις ξεκάθαρα πλέον κτυπούν τους Παλαιστίνιους και εμποδίζουν τον αγώνα τους, γιατί θέλουν συμφιλίωση με το Ισραήλ και «ειρήνη» για να μπορούν πιο εύκολα να εκμεταλλεύονται τους λαούς και τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους της περιφέρειας.

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΦΤΗΝΕΣ ΥΠΕΡΩΡΙΕΣ

ΟΙ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ των οικοδόμων υπέβαλαν εισήγηση στο Υπουργείο Έργων για φτηνές υπερωρίες. Η πρόταση τούτη βασίζεται στις προσπάθειες που καταβάλλονται για να αντιμετωπισθεί το πρόβλημα της έλλειψης εργατικού δυναμικού χωρίς να αυξηθούν οι μισθοί.

Η απαίτηση των εργοδοτών είναι απaráδεχτη γιατί είναι κοινό μυστικό πως οι διάφοροι εργοληπτικοί οίκοι, τεχνικά γραφεία κλπ. — οι άσχαλόμενες δηλαδή εταιρείες με κατασκευαστικά έργα — εξάγουν πολύ ψηλά κέρδη.

Σωστά λοιπόν ο κ. Δίγκλς της ΠΕΟ δήλωσε πως είναι άδικαιολόγητη η αντίδραση των εργολάβων γιατί οι υπερωρίες θα μειώσουν ελάχιστα τα μεγάλα κέρδη τους. Οι συντεχνίες πρέπει να σταθούν σθεναρά στο πλευρό των εργατών σε τούτο το θέμα, γιατί γενικά, όπως πολλές φορές τονίσαμε, είναι η εργατική τάξη που έχει μέχρι τώρα πληρώσει τα σπασμένα του πραξικοπήματος και της εισβολής.

ΑΝΑΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Η ΟΣΙΜΗ μεταστροφή του Συναγερμού προς τη νάπλη αναλογική δεν αναιρεί τη σημασία της σαν του πιο δημοκρατικού εκλογικού συστήματος. Οι δυνάμεις της άριστερας θα πρέπει να πολεμήσουν σκληρά και να σταθούν αμετάκλητα σε τούτο το θέμα.

Γιατί γενικά η αντίδραση δεν εύνει το πιο πάνω σύστημα, έστω κι αν σήμερα καιροσκοπικά ο Δ.Σ. το επιζητεί. Η απλή αναλογική θα αφαιρέσει από τη δεξιά την αγαπημένη της μέθοδο του παρακρητίου.

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η ΠΡΟΣΦΑΤΗ διάσπαση και αποχώρηση άριθμου βουλευτών από το κόμμα του κ. Ντεμιρέλ δείχνουν καθαρά την ανικανότητα της άρχουσας τάξης της Τουρκίας να βγάλει τη χώρα από το αδιέξοδο των προβλημάτων που αντιμετωπίζει.

Τα πράγματα δείχνουν πως οι ιμπεριαλιστές και η εγχώρια αντίδραση θα προτιμήσουν μια λύση Έτζιβίτ που θα είναι σε θέση να συγκρατεί καλύτερα τις εκρήξεις του λαϊκού κινήματος, ενώ ταυτόχρονα θα διατηρείται και θα ενισχύεται ο μεγάλος μηχανισμός τρομοκρατίας που διαθέτει η Τουρκική άρχουσα τάξη.

Τίποτε βέβαια απ' όλα τούτα δεν μπορεί να αποκρύψει τις βαθιές αντιθέσεις της Τουρκικής κοινωνίας, που στο άμεσο μέλλον μάλλον θα ένταθούν. Καθ' όσον, πάντως, των προοδευτικών δυνάμεων στην Κύπρο είναι η υποστήριξη με όλα τα μέσα του Τουρκικού εργατικού κινήματος.

ΤΟ ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΟΛΟΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΝ το οξύτατο πρόβλημα στέγης που υπάρχει καθώς και τον θεωρητικό έλεγχο πάνω στα έννοια, με αποτέλεσμα τα πλατειά λαϊκά στρώματα να αντιμετωπίζουν χρόνιο και οξύτατο πρόβλημα. Ταυτόχρονα σε διάφορα μέρη αναφύονται πολυτελείς επαύλεις, έσοχικά και σπιτια, έξω από τα όποια κάποιος μπορεί να δει παρακαρσιμένες τεράστιες κουρσες που οι αυξημένοι φόροι εισαγωγής δεν κατάφεραν να καταργήσουν. Παράλληλα η κερδοσκοπία σε σχέση με το χτίσιμο πολυκατοικιών και την αγοράπωλησία γης συνεχίζεται αμείωτη.

Το δικαίωμα όλόκληρου του λαού για υποφερτή στέγη είναι απάράγραπτο. Για τούτο πρέπει να ξεφύγει από τα χέρια των κερδοσκόπων και να μπει κάτω από τον έλεγχο του κράτους, που θα πρέπει να αναλάβει το χτίσιμο σπιτιών που να παραχωρούνται σε όσους έχουν ανάγκη.

απάντηση του Σ. Παυλου στο Π. Χ. για τη RAF ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ανεξαρτηता απο ταξική προελευση

Αγαπητή Σύναξη,

Θέλω να κριτικάρω τις απόψεις του α. Π. Χρυσάνθου στη περασμένη έκδοση της Σοσιαλιστικής Έκφρασης πάνω σε δυο σημεία.

Αφού μιλά για την έσωτερική καταπίεση, τα «λευκά κελιά» και τα βασανιστήρια στο έσωτερικό της Δ. Γερμανίας καταλήγει:

«Η εξωτερική πολιτική της Γερμανίας επιβεβαιώνει και αυτή το μέγεθος της άρρώστιας του Γερμανικού καπιταλισμού. Είναι γνωστές οι σχέσεις της με τα αντιδραστικά και φασιστικά καθεστώτα σε όλο το κόσμο. Ισραήλ, Νότια Αφρική, Ζαίρ, Χιλή κ.ο.κ.».

Είναι σαν να μάς λέει ο α. Π. Χρυσάνθου ότι αυτοί οι Γερμανοί με τον άρρωστο Γερμανικό καπιταλισμό διαλέγουν να έχουν επαφές και σχέσεις με άλλες αντιδραστικές χώρες.

Νομίζω τα πράγματα είναι αντίθετα, ή μάλλον έχουν μια διαλεκτική δυναμική αλληλοεξάρτησης. Δηλαδή ο άνερχόμενος και επιθετικός Γερμανικός ιμπεριαλισμός που διεισδύει στο έσωτερικό και στηρίζει τις πιο άθλιες φασιστικές αντιδραστικές αστικές τάξεις και τις κυβερνήσεις των για να προωθήσει τα συμφέροντα των Γερμανικών μονοπωλίων είναι αναγκασμένος στο έσωτερικό της Γερμανίας να μην αφήσει καμιά φωνή κριτικής και

κοινωνική θέση του Κ. Μάρξ που σίγουρα θα δέχεται τη συνεισφορά του στο εργατικό κίνημα. Είναι παραδεχτό από όλους ότι η εργατική τάξη παίρνει την πολιτική και τη πνευματική της πρωτοπορεία από διανοούμενους της αστικής τάξης.

β) Δεύτερο δεν είναι αλήθεια ότι όλα τα μέλη του Κόκκινου Στρατού είναι παιδιά αστικών οικογενειών. Υπάρχουν πολλά μέλη που προέρχονται από εργατικές οικογένειες.

γ) Είναι όμως γεγονός ότι υπάρχουν πολλά μέλη φοιτητές παιδιά αστικών οί-

κτική θεώρηση των πραγμάτων από σπουδές, μελέτες και διαβάσματα, που σήμερα είναι μαζικό φαινόμενο.

2) Την άριστεροποίηση του φοιτητικού κινήματος. Η καπιταλιστική μητρόπολη στη προσπάθειά της να δημιουργήσει εξειδικευμένα και μορφωμένα στελέχη που θα βοηθήσουν την παραγωγή της, άνοιξε μαζικά τις πόρτες των πανεπιστημίων. Σε αυτό φυσικά συνήγγισε και η πίεση των κατώτερων μικροαστικών στρωμάτων. Αυτό επιφέρει προβλήματα στη φοίτηση και επαγγελματική

Δήλωση Ούρλ. Μάινχοφ:

Και από εκεί είναι που έρχομαστε απ' την απομόνωση, απ' τα κλουβιά για λαγούς, από πόλεις από μπέτον, από προάστεια, από κρατητήρια, από άσφα και ειδικούς τομείς, έρχομαστε από την πλύση εγκεφάλου, που γίνεται απ' τις μεσαίες καταναλωτικές μάζες, απ' τη σωματική ποινή, απ' την ιδεολογία της μη βίας, της ψυχικής κατάπτωσης, της άρρώστιας του ταξικού υποδυσσμού, και τον εξευτελισμό όλων όσων εκμεταλλεύονται απ' τον ιμπεριαλισμό.

Έρχομαστε απ' την πορνεία της αστικής τάξης, απ' την φυλάκιση στην αστική Παιδεία και την προλεταριακή Παιδεία μέχρι να καταλάβουμε την ανάγκη να απελευθερωθούμε από τον ιμπεριαλισμό και να δούμε την αναγκαιότητα να διεξάγουμε τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα.

κογενειών που προτίμησαν να αφήσουν ανέσεις, κοινωνική προβολή, και εξασφαλισμένη καριέρα και να ριχτούν στη δράση ενάντια στο Γερμανικό κεφάλαιο.

Όταν όμως λέμε παιδιά

αποκατάσταση των φοιτητών. Ταυτόχρονα η μαζικότητα του φοιτητικού χώρου δέχεται πιο εύκολα τις επιδράσεις και την αντανάκλαση της ταξικά διαβρωμένης κοινωνίας της χώρας τους.

3) Μετά απ' αυτά μπορούμε να δούμε το τελευταίο σημείο που για μένα έχει τη μεγαλύτερη σημασία.

Το θέμα της ψυχικής, πνευματικής εξαθλίωσης, και της αλλοτρίωσης που συνειδητοποιούν τα μικροαστικά στρώματα στις χώρες της Καπιταλιστικής Μητρόπολης και τα κάνει να άριστεροποιούνται. Αυτό μπορούμε να το εξηγήσουμε καλύτερα με το οικολογικό κίνημα. Σε συνθήκες μόλυνσης του περιβάλλοντος ζούσε η εργατική τάξη από τις άρχες της βιομηχανικής επανάστασης, διπλα στα εργοστάσια, μέσα σε άθυργιινές συνθήκες. Μαρτυρίες μπορούμε να βρούμε στα βιβλία του Μάρξ και Φ. Ένγκελς για τη κατάσταση της εργατικής τάξης το 1850. Στην ανάπτυξη της ή καπιταλιστική εκβιαστική μόλυνση και τους χώρους των μεσαίων στρωμάτων. Σήμερα οι μόνοι που μπορούν να ξεφύγουν είναι οι μεγαλοκαπιταλιστές που έχουν ντίς δυνατότητες να ξεφύγουν με οικιστικούς χώρους πολυτελείας.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΣΤΗΝ 5η ΣΕΛΙΔΑ

διαμαρτυρίας, να εμποδίσει κάθε προσπάθεια άγόδου του εργατικού κινήματος.

Γράφει πιο κάτω ότι μετά απ' αυτά εμφανίζεται η άναρχική δράση με πρωταγωνιστές κυρίως νεαρούς που προέρχονται από αστικές οικογένειες.

Αυτό γράφεται με ένα ύφος υποτιμητικό αν μη και περιφρονητικό για αυτούς τους νεαρούς και προερχόμενους από αστικές οικογένειες που είναι μέλη της Ρ.Α.Φ. Πάνω σε αυτό θέλω να τονίσω μερικά σημεία:

α) Δεν πιστεύω να έχει άκούσει ποθενά ο α. Π. Χρυσάνθου για τη προλεταριακή

αστικών οικογενειών δεν έννοούμε ότι είναι παιδιά κεφαλαιοκρατών. Είναι παιδιά αστικών οικογενειών που έχουν διευθυντικές θέσεις, καθηγητικές, δικηγορικές, ιατρικές, θέσεις δηλαδή με τρομέρ άμεγάλους μισθούς, ένα συνθημαμένο φαινόμενο στις μητροπολιτικές χώρες του ιμπεριαλισμού.

δ) Έτσι μπορούμε να δούμε τώρα δυο φαινόμενα που παρουσιάζονται στη καπιταλιστική μητρόπολη.

1) Τους άριστερους και επαναστάτες από κουλτούρα. Είναι οι άνθρωποι που φτάνουν άριστη επαναστα-

Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

«Όσο ζούσαν οι μεγάλοι επαναστάτες, οι τάξεις των καταπιεστών τους συνεχώς και αντιμετώπιζαν τη διδασκαλία τους με την πιο άγρια μανία, με το πιο λυσσαλέο μίσος, με την πιο χαλίνωτη εκστρατεία ψευτιάς και συκοφαντίας. Ύστερα από το θάνατό τους γίνονται προσπάθειες να τους μετατρέψουν σε άθολα εικονίσματα, σε να λένε να τους «αγιοποιήσουν»... ευνουχίζοντας το περιεχόμενο της επαναστατικής διδασκαλίας».

(ΛΕΝΙΝ)

Οι βασικοί νόμοι που διέπουν την ανθρώπινη κοινωνία δεν άλλαξαν γάτο τότε που ο Λένιν έγραψε αυτές τις διαπιστώσεις. Και στην ιστορία του τόπου μας η άστική τάξη εκεί που δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει επαναστατικά γεγονότα και καταστάσεις προσπάθησε να τα απόψει με το να τα εγχολεπώσει διαστρεβλώνοντας το περιεχόμενό τους.

Για τον ελληνικό χώρο το πιο σημαντικό παράδειγμα είναι η εθνική αντίσταση του 40-44, που παρασιωπήθηκε αρχικά από την άρχουσα αστική τάξη της Ελλάδας και μυθοποιήθηκε κατόπιν με διασκευασμένο περιεχόμενο για τον λόγο ότι εκδηλώθηκε σαν ένα μαζικό λαϊκό κίνημα με κοινωνικό κίβλα περιεχόμενο, καθοδηγημένο από την άριστερα.

Στην περίπτωση του Πολυτεχνείου επαναλαμβάνεται

με το σπάσιμο των δεσμών του ελληνικού λαού από την δικτατορία και τους ξένους κυρίους της, τους όποιους εξυπηρετούσε.

και η στάση της άστικής τάξης της Κύπρου απέναντι στο Πολυτεχνείο. Δεν είναι καθόλου παράξενη η ανακοίνωση της Νεολαίας του ΔΗ.ΣΥ., και η προκήρυξη της ΠΕΟΝ, μιας δράσης που είναι φανερό ότι πρόκειται να είναι παρακλάδι του ΔΗ.ΣΥ. Για την άστική τάξη το παράδειγμα που δίνουν «τα πρωτόπαρα ελληνικά» νάτα (του Πολυτεχνείου) γαλουχημένα με τα νάματα του ελληνοχριστιανικού ιδεώδους την δάουν μπροστά στο χρέος της «να μάχεται ενάντια στη βία για την ελευθε-

ρία του Κράτους και την προστασία του από την υπονόμευση και την φθορά που επιφέρουν στην οργανισμότητά του δυνάμεις με φανερούς και κρυφούς ολοκληρωτικούς σκοπούς». Είναι φυσικό πως κάτω από τις δυνάμεις με κρυφούς ή φανερούς ολοκληρωτικούς σκοπούς δεν έννοει την ΕΟΚΑ Β', αλλά τους Κύπριους άριστους, πράγμα που φαίνεται από τις γενικότερες θέσεις του Συναγερμού.

Το μήνυμα λοιπόν του Πολυτεχνείου, κατά την άποψη της κυπριακής δεξιάς είναι ο αντικομμουνιστικός αγώνας.

Φυσικά η εκτίμηση αυτή δεν είναι από λάθος που γίνεται. Είναι συνειδητή διαστρέβλωση της ιστορίας, παραμόρφωση της για να εξαχθούν αυτά τα συμπεράσματα που εξυπηρετούν τους στόχους της άστικής τάξης. Η στάση αυτή ενισχύει την μυθοποίηση του ιστορικού γεγονότος, που έτσι ή άλλως αποτελεί σύμβολο, αλλά του ατελείς σύμβολο, αλλά του αφαιρεσιμότητά του που είναι η επαναστατικότητα που εκπράττει με την μαζική λαϊκή κινητοποίηση και το επαναστατικό περιεχόμενό της.

Είναι γνωστή η στάση και των προσώπων που αποτελούν σήμερα τον Συναγερμό, και γενικότερα της άστικής τάξης της Κύπρου, απέναντι στην ελληνική δικτατορία. Έν όνοματι του εθνικοαπελευθερωτικού μας αγώνα, αναγνώριζαν την χούντα σαν εθνική κυβέρνηση και συνεργάζονταν μαζί της, πράγμα που εκπράττει την περιφρόνησή τους προς τον ελληνικό λαό που στέναζε κάτω από την καταπίεση. Πέρα από αυτό η χούντα ήταν ο υπ' αριθμόν 1 έχθρος του εθνικοαπελευθερωτικού μας αγώνα γιατί ήταν προγεφύρωμα του ιμπεριαλισμού που συνωμοτούσε σε βάρος της υπόστασής μας. Ο εθνικοαπελευθερωτικός μας αγώνας ήταν ταυτισμένος και με τον αγώνα του λαού της Ελλάδας για την πτώση της χούντας και την πλήρη αποδέσμευση από την ξένη κηδεμονία. Τα γεγονότα του '74 στην Κύπρο απόδειξαν αυτή την θεωρία.

Οι σημερινές δημογραφικές ανακοινώσεις των εκπροσώπων της άστικής τάξης για το Πολυτεχνείο αποτελούν όβρη για το ιστορικό γεγονός. Κριτήριο για την τάση του καθενός απέναντι στο Πολυτεχνείο, την άστική τάξη της Ελλάδας και τους αγώνες του ελληνικού λαού, είναι η τοποθέτηση στην πράξη δίπλα στον ελληνικό λαό, την ώρα άκριτος του αγώνα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΕΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΟΥ ΔΗ.ΣΥ. ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΕΥΛΑΒΙΚΑ το γόνυ κλείνουμε σήμερα και με συγκλονισμό ψυχής στρέφουμε το βλέμμα και την μνήμη στον πρωϊνό αγώνα την θυσία των αδούλων του Πολυτεχνείου.

Στις 17 Νοεμβρίου 1973, μία χούφτα ελληνικά νιάτα ύψωσαν το ανάστημά τους και πρόταξαν τα κορμιά τους ενάντια στην στρατοκρατική κυβέρνηση των Αθηνών, και άπαιτσαν την εφαρμογή των δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Στις 17 Νοεμβρίου 1973, τα πρωτόπαρα ελληνικά νιάτα, γαλουχημένα με τα νάματα του ελληνοχριστιανικού ιδεώδους,

ΠΑΤΡΙΔΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ - ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

πῆραν την απόφαση να παλέψουν ενάντια στην δικτατορία της χούντας των συνταγματαρχών και να γίνουν ολοκαύτωμα στο δρόμο της δημοκρατίας που απέτρεψε την άρχη του τέλους της στρατιωτικής χούντας.

Εμείς τα ελληνικά νιάτα της άκριτικής μας πατρίδας, τιμούμε τη μνήμη τους και διακηρύττουμε πως οι συμφορές που προκάλεσαν το προδικόπημα και οι 2 άνδρες τουρκικές εισβολές, δεν έκαψαν το σθένος μας και δεν μπορούν να υπαγορεύουν την συνθηκολόγησή μας με τις δυνάμεις της βίας, και της κατοχής.

Πιστοί στο παράδειγμα και την θυσία τους, τιμούμε τη μνήμη τους και διακηρύττουμε:

- Όχι δεν θα υποκύψουμε μπροστά στην όμη δια και τα τελεφερόμενα γεγονότα.
- Δεν θα νομιμοποιήσουμε με την υπογραφή μας τα όσα άρπαξε ο θάραβρος Άππιας.
- Θα αγωνισθούμε μ' όλες μας τις δυνάμεις για μια ελεύθερη και δημοκρατική Κύπρο.
- Θα αγωνιστούμε ενάντια στην κατοχή.
- Θα αγωνιστούμε ενάντια σε κάθε επίδουλη κατά της δημοκρατίας.

ΠΕΟΝ

Η Νεολαία της Κύπρου θεωρεί χρέος της να μάχεται ενάντια στη βία για την ελευθερία του Κράτους και την προστασία του από την υπονόμευση και την φθορά που επιφέρουν στον οργανισμό του δυνάμεις με φανερούς και κρυφούς ολοκληρωτικούς σκοπούς.

(ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΔΗ.ΣΥ.)

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ο ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΚΑΙ Η "ΝΕΟΛΑΙΑ"

Σύντροφοι, Σε έκδοση της εφημερίδας «Νεολαία» της ΕΔΟΝ αναφέρεται σχετικά με την θέση της ΠΕΟ και των Κώδικα Βιομηχανικών Σχέσεων ότι υπάρχει πολλά μειονεκτήματα και τρωτά σημεία σε βάρος των εργατών και ότι η ΠΕΟ δάξοντας την υπογραφή της στον Βιομηχανικό Κώδικα δεν υποχώρησε μπροστά στους εργοδότες.

Αλλ' άξιζει στην συγκεκριμένη περίπτωση βλέπουμε μία μεγάλη υποχώρηση και εγκατάλειψη των εργατών.

Μας λέει: να διαβάσουμε την ιστορία της. Μάλιστα! Αναγνωρίζουμε ότι κάποτε η ΠΕΟ έκανε μαχητικούς αγώνες για τα συμφέροντα των εργαζομένων και την αναγνώρισή της σαν δημοσπονδία.

Αλλά βλέπουμε με την υπογραφή του Βιομηχανικού Κώδικα ότι οι συνεχιζόμενες γίνονται ο κύριος ρυθμιστής των εργατών και των εργατικών συμφερόντων με τις επίστημες και ανεπίσημες άπεργίες. (Από τον Κώδικα Βιομηχανικών Σχέσεων: Οι

συντεχνίες αναλαμβάνουν ακόμα την ευθύνη να λάβουν κατά την κρίση τους δέοντα μέτρα προς τερματισμό της ανεπίσημης άπεργίας).

Ελπίζουμε ότι μετά την λήξη του Κώδικα που ισχύει για δυο χρόνια να μην εναπογραφεί ή αν υπογραφεί να μην δικτατορεύει τους εργάτες γιατί με «ανεπίσημες» άπεργίες ξεκίνησαν πολλοί αγώνες και κέρδισαν πολλά οι εργάτες.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΤΑΤΑΚΟΣ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 3η ΣΕΛΙΔΑ

Έτσι βλέπουμε να αναπτύσσεται το οικονομικό κίνημα για τη προστασία του περιβάλλοντος τα τελευταία χρόνια που παίρνει άριστες αντικαπιταλιστικές θέσεις και προέρχεται κυρίως από μικροαστούς και διανοούμενους.

Έτσι και στο θέμα της εξαθλίωσης είναι συνθησιμένοι οι παραδοσιακοί μαρξιστές να πιστεύουν ότι υπάρχει μόνον η όλική εξαθλίωση που σπρώχνει στην επαναστατικοποίηση. Όμως ο Κ. Μάρξ από την αρχή μίλησε για τη ψυχική εξαθλίωση και την αλλοτρίωση του καπιταλισμού ο έλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής.

Στις χώρες της καπιταλιστικής μητροπόλεως και συγκεκριμένα στη Δ. Γερμανία μέσα στις συνθήκες της αναλυτικής κοινωνίας, ο σαρμανός πιά καπιταλισμός της έχει έπιφέρει και το σάπισμα όλου του έποικοδομή

σεις κάθε χρόνο) ο άλκοολισμός είναι στην ημερήσια διάταξη. Πολλοί καταπονούν γι' αυτά είναι το βιβλίο του Ντύτερ. Ντούμ «Το άγχος στο καπιταλισμό». Δίνουμε μερικά στοιχεία 100.000 σε άσυλα πνευματικών άναπή

ματική εξαθλίωση είναι άποτέλεσμα του καπιταλισμού. Αυτό το καινούργιο στοιχείο της επαναστατικοποίησης διαφόρων στρωμάτων της καπιταλιστικής μητροπόλεως πρέπει να το δούμε, χωρίς να επιμένουμε δογματικά και

Δίνουμε μερικά άποσπάσματα από δηλώσεις και ανακοινώσεις της Μπάιντερ Μάινχοφ που βοηθούν να καταλάβουμε την άφτηρία αυτής της ομάδας. Γιατί το άνταρτικό ξεκινά από τα γεγονότα που είναι η άωνση έμπειρία αυτού του λαού: η καταπίεση, η εκμετάλλευση, ο φόβος των μέσων μαζών, η άνασφάλεια της ζωής παρά την άναπτυγμένη τεχνολογία και τον πλούτο αυτής της χώρας. Οι ψυχικές άρρώστιες, οι άυτοκτονίες, οι άαρβοροτητες, οι άσληρότητες που έπιβάλλονται στα παιδιά, η μίζερία των σχολείων και των σπιτιών.

ρων, 600 χιλιάδες άνθρωποι που πάσχουν από άχιζάφρενη 3 τοίς έκατό που είναι άνικανοί να δουλέψουν ή να μάθουν επάγγελμα γιατί πάσχουν από ψυχικά νωσήματα, 6 έκατομμύρια χρειάζονται ψυχική βοήθεια και θερα-

μονολογία στις παλιές παρδοσιακές θέσεις αλλά να δούμε και τα καινούργια φαινόμενα. Στην εξέλιξη του ά καπιταλισμού μολύνει και σάπιζε: έλα τα έπίπεδα της κοινωνικής ζωής, άάση έποικοδομήμα. άνθρώπινες σχέ-

ματός της. Το άγχος, η ψυχική καταπίεση, η αλλοτρίωση, η καταπίεση του οικιστικού χώρου που φτιάχνει το κεφάλαιο, η εξαθλίωση των ανθρώπινων σχέσεων, οι άυτοκτονίες, τα ναρκοτικά, η μικροαστική άεξομάνια, τα άσασιντήρια των παιδιών (δεκάδες χιλιάδες περιπτώ-

σεις κ.λ.π. Η συνειδητοποίηση αυτού του γεγονότος άδηγει άνθρώπους — σήμερα μαζικά — παρ' όλο που όλικά δεν είναι εξαθλιωμένοι να στραφούν άριστερά.

Τσιτικά χωρίς να ξεχνάμε ότι πάντα τη λύση δέ τη δούση ή εργατική τάξη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

15 Νοέμβρη 73

Οι φοιτητές από όλες τις σχολές στη διάρκεια του φοιτητικού κινήματος, συνειδητοποιήσαμε πως τα προβλήματα μας σχετικά με τον έκδημοκρατισμό της παιδείας και τη λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος, δεν λύνονται χωρίς την άλλαγή της συγκεκριμένης πολιτικής καταστάσεως. Άρχίζοντας έτσι πολιτικό άγώνα, οι φοιτητές και οι Έλληνες εργαζόμενοι κλειστήκαν στο Πολυτεχνείο, εξαασθρίζουν τις θέσεις τους και καλούν τον ελληνικό λαό να συσπειρωθεί γύρω τους και να άγωνισθεί μαζί τους ως την τελική νίκη.

Πρώτον, πρωταρχική προϋπόθεση για την επίλυση όλων των λαϊκών προβλημάτων θεωρούμε την άμεση κατάργηση του τυραννικού καθεστώτος της χούντας και την παράλληλη έγκαθίδρυση της λαϊκής κυριαρχίας.

Η έγκαθίδρυση της λαϊκής κυριαρχίας συνδέεται άναπόσπαστα με την εθνική άνεξαρτησία από τα ξένα συμφέροντα που χρόνια στήριξαν την τυραννία στη χώρα μας. Η πλατειά κινητοποίηση του ελληνικού λαού και η εκδήλωση συμπάραστας από όλες τις γωνίες της Ελλάδας, είναι η καλύτερη άπάντηση για όσους έπιχείρησαν να μάς δυσφημίσουν.

Έλληνική λαέ, Ο άγώνας γύρω από τη λαϊκή κυριαρχία και την εθνική άνεξαρτησία σήμερα συνίσταται στις άμεσες μαζικές διεκδικήσεις στα οικονομικά, έπαγγελματικά και κοινωνικά σου προβλήματα, σε άπεργιακούς άγώνες, μαζικές κινητοποιήσεις με συλλαλητήρια, με προοπτική τη γενική άπεργία και την ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ.

Η παρουσία μας έδω άποτελεί κέντρο συσπείρωσης, κινητοποίησης και μαζικοποίησης του λαϊκού άγώνα. Όλοι ένωμένοι στον άγώνα για τη δημοκρατία και την εθνική άνεξαρτησία.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Παραδοση στα ξένα μονοπώλια

Την περασμένη εβδομάδα πραγματοποιήθηκε στο ξενοδοχείο Χίλτον ένα συνέδριο που οργάνωσε Βρετανικός οίκος επενδύσεων κάτω από την αιγίδα του Υπουργείου Οικονομικών και Εμπορίου με θέμα, «Η Κύπρος ως Οικονομικό Κέντρο». Ολόκληρη η υπόθεση ήταν μια προσπάθεια της Κυβέρνησης να πεισθούν ξένοι επιχειρηματίες να επενδύσουν στην Κύπρο. Δύο όμιλοι ειδικά, του κ. Πιερίδη, Υπουργού Εμπορίου και Βιομηχανίας και του κ. Πελαγιά, Γενικού Διευθυντή του Υπουργείου Εξωτερικών, συνοψίζουν την οικονομική και κοινωνική πολιτική της Κυπριακής κεφαλαιοκρατικής τάξης σήμερα και έχουν ιδιαίτερη σημασία. Θα κοιτάξουμε τι είπαν αυτοί οι δύο κύριοι και γιατί θέλει η Κυπριακή Κυβέρνηση να ενθαρρύνει ξένες επενδύσεις στην Κύπρο.

Ο κ. Πελαγιάς μιλώντας με θέμα «Η Πολιτική Σταθερότητας στην Κύπρο» σίγουρα δεν έπαισε με τα επιχειρήματά του, τους ξένους πώς οι επενδύσεις κινδυνεύουν λιγότερο, από πολιτική αστάθεια στην Κύπρο, παρά σε άλλες χώρες. Έπαισε όμως, στους διάβασαν την ομιλία του, πώς η κυβέρνηση συνειδητά, από το 1974, στόχο έχει την εξάλειψη κάθε μορφής αγωνιστικότητας από το λαό, ειδικά τους πρόσφυγες. Καμιά αναφορά δεν έγινε πάνω στο θέμα της απελευθέρωσης της Κύπρου, και επί λέξει είπε τα εξής:

«Αγωνιστήκαμε κατά της δημιουργίας προσφυγικής συνειδήσεως και πετύχαμε. Κανένας από τις χιλιάδες των εκτοπισμένων μας αισθάνεται σαν πρόσφυγας. Αποτελούν μέρος του τεράστιου μηχανισμού που λειτουργεί για την εξύψωσή του βιοτικού επιπέδου του λαού». Ο κ. Πελαγιάς προσπάθησε να πείσει τους ξένους επιχειρηματίες πώς δεν γίνεται καμιάς μορφής αγώνας για την απελευθέρωση της Κύπρου και πώς κύριος στόχος της Κυβέρνησης είναι η οικονομική ανάπτυξη του μεριδίου της Κύπρου που μάς έχει μείνει. Δηλαδή, πώς η Κυβέρνηση έχει δεχτεί τον δι-

αχωρισμό της Κύπρου και πώς έχει πείσει και τον λαό να κάνει το ίδιο.

Ο κ. Πιερίδης είπε τα ίδια αλλά με ένα σχετικά πιο λεπτό τρόπο. Έτόνισε το ρόλο που παίζει η κυβέρνηση στην ενθάρρυνση του ιδιοτικού κεφαλαίου στην Κύπρο και το ρόλο του ιδιωτικού τομέα στο «οικονομικό θαύμα» μετά το 1974. Κυρίως ανέπτυξε την θεωρία πώς η ξένη συμμετοχή έχει να διαδραματίσει ένα πολύ σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη της Κύπρου. Γι' αυτό και η κυβερνητική πολιτική προσπαθεί να βοηθήσει και να ενθαρρύνει το ξένο κεφάλαιο με κάθε τρόπο. Ο υπουργός διαβεβαίωσε τους ξένους επιχειρηματίες ότι επενδύσεις τους δεν κινδυνεύουν γιατί «διασφαλίζονται για έλευθρία μεταφοράς των κερδών, των τόκων και μερισμάτων και επαναπατρισμού των κεφαλαίων». Μίλησε για τις φορολογικές απαλλαγές που παρέχει η Κυβέρνηση σε ξένους και για την μελλοντική πολιτική της κυβέρνησης. Για να καθιερωθεί οποιοσδήποτε φόβος των ξένων ετόνισε: «Σε καμιά περίπτωση η εθνικοποίηση εγχωρίων ή ξένων επενδύσεων αποτέλεσε μέρος της κυβερνητικής πολιτικής. Επιπλέον η κυβέρνηση δεν

υιοθέτησε πολιτική μεταφοράς της ξένης ιδιοκτησίας σε εγχώριο έλεγχο χωρίς τη θέληση των ξένων ιδιοκτητών».

Για τις εργατικές σχέσεις στην Κύπρο ο κ. Πιερίδης, με μεγάλη περηφάνεια, εξήγησε πώς η Κύπρος δεν υπέστη ποτέ εργατικές αναταραχές και πώς οι σχέσεις μεταξύ εργοδοτών και συνδικατών είναι πολύ αρμονικές.

Η βιομηχανική ειρήνη, είπε βοήθησε στην ανάπτυξη της οικονομίας μετά το 1974. Γι' αυτό βεβαίως ο κ. υπουργός έχει απόλυτο δίκαιο να είναι υπερήφανος. Όπως έπίσης και για τα ημερομίσθια που συνεχίζουν να είναι πολύ πιο χαμηλά από ότι ήταν το 1973. Έμμεσα υποσχέθηκε στους ξένους επενδυτές ένα φτηνό υπάκουο εργατικό και τεχνικό δυναμικό.

Αυτά είπαν οι κ.κ. Πελαγιάς και Πιερίδης προσπαθώντας να πείσουν το ξένο κεφάλαιο να επενδύσει στην Κύπρο. Δεν είναι δύσκολο από τις ομιλίες των να καταλάβουμε την πολιτική της κυβέρνησης πάνω στα οικονομικά και πολιτικά θέματα. Η άρχουσα τάξη έχει δεχτεί τον διαχωρισμό της Κύπρου και θέλει μόνο να εξασφαλίσει μια πολιτική και κοινωνική ειρήνη για να μπορεί να εκμεταλλεύεται τους οικονομικούς πόρους και δυνατότητες της Νοτίου Κύπρου. Πιστεύει επίσης πώς το ξένο κεφάλαιο έχει ρόλο να παίξει στην Κύπρο και πώς με την βοήθεια του ξένου κεφαλαίου αυτή η εκμετάλλευση θα γίνει πιο πλήρης. Επίσης για ακαθάρτα πολιτικούς λόγους η ύπαρξη ξένου κεφαλαίου στην Κύπρο ειδικά δυτικοευρωπαϊκού και Αμερικανικού κεφαλαίου εξασφαλίζει και μια πολιτική προσασσία από αυτές τις χώρες για την Κυπριακή κεφαλαιο-

κρατική τάξη.

Η Κυπριακή οικονομική ολιγαρχία ζητά την επένδυση ξένου κεφαλαίου στην Κύπρο. Τι πραγματικά όφελήματα έχει όμως το ξένο κεφάλαιο στην Κύπρο; Τι οικονομική σημασία έχει η Κύπρος για τους ξένους; Αυτές τις ερωτήσεις πρέπει να τις απαντήσουμε.

Η Κύπρος, σχεδόν πάντα είχε και θα συνεχίσει να έχει, λόγω της γεωγραφικής της θέσης, βασικά μια πολιτικο-στρατιωτική σημασία για τον ιμπεριαλισμό. Η Κύπρος δεν έχει πλουτοπαραγωγικούς πόρους άμεσα εκμεταλλεύμενους από ξένα κεφάλαια, όπως όρισμένες χώρες του Τρίτου Κόσμου. Ούτε είναι και πολύ σημαντική η Κύπρος σαν αγορά για τα προϊόντα των αναπτυγμένων χωρών. Έν τούτοις όμως, εκτός από την κύρια στρατιωτική σημασία η Κύπρος άρχισε να αποκτά και κάποιαν άμεση οικονομική σημασία για το ξένο κεφάλαιο. Αυτή η σημασία απορρέει από:

- Την γεωγραφική θέση της Κύπρου — κοντά στις τεράστιες αγορές της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής και,
- Την ίδια την δομή και το χαρακτήρα της Κυπριακής οικονομίας. Η Κύπρος με το ανεπτυγμένο τραπεζικό της σύστημα, το εκπαιδευμένο της προσωπικό, τις ειδικές της και τεχνικές υπηρεσίες και με μία ξενόδοξη άρχουσα τάξη προσφέρει πάρα πολύ στο οικονομικό σύμπλεγμα της περιοχής.

Η τεράστια, με τα Κυπριακά δεδομένα, ξένη (Αμερικανική) βοήθεια που δόθηκε στην Κυπριακή Κυβέρνηση μετά από την εισβολή και που πράγματι έπαιξε ένα μεγάλο ρόλο στο «οικονομικό θαύμα» της Κύπρου εκ-

φράζει όχι μόνο την επίθυμία της Αμερικής να αποφευχθούν οικονομικές αναταραχές που θα φέρναν έπομένως και πολιτική αστάθεια, αλλά και την επιθυμία της Αμερικής να φτιάξει στην Κύπρο μια οικονομική ολιγαρχία και ένα οικονομικο-πολιτικό σύστημα που θα αντικαταστήσει το Λίβανο και που θα υποδοχθεί το ιμπεριαλιστικό σύστημα της περιοχής. (Πρέπει να αναφερθεί επίσης πώς συγκεκριμένος και άμεσος σκοπός της Αμερικανικής βοήθειας μετά το 1974 ήταν η ανέγερση των προσφυγικών συνοικισμών σαν μέρος ενός σχεδίου, υποδοχόμενου από την Κυπριακή Κυβέρνηση, για την μείωση του αλτμήματος των προσφύγων για επιστροφή).

Οι ξένοι θεωρούν την Κύπρο σαν ένα στρατηγικό οικονομικό κέντρο το οποίο τους εξυπηρετεί σε διάφορους τομείς και εκεί που έχουν άμεσα και έμμεσα συμφέροντα ξένες υπηρεσίες και ιδιώτες θα επενδύσουν στην Κύπρο. Οι επενδύσεις που γίνονται από τις δυτικές καπιταλιστικές χώρες δεν είναι σε παραγωγικούς τομείς αλλά στον τομέα των υπηρεσιών και χρησιμοποιούν την Κύπρο σαν κέντρο υπηρεσιών παρά σαν κέντρο παραγωγής. Από τράπεζες εδώ θα γίνουν χρηματιστικές πράξεις λόγω των διαφόρων φορολογικών και άλλων διευκολύνσεων. Η Κύπρος θα γίνει η βάση πολλών εταιρειών με δουλειές στη Μέση Ανατολή και στην Αφρική.

Η Κυπριακή Κυβέρνηση οργάνωσε το σεμινάριο «Η Κύπρος ως Οικονομικό Κέντρο» επειδή έχει τώρα και αυτή συνειδητοποίηση την οικονομική σημασία της Κύπρου για το ξένο κεφάλαιο. Για πολιτικούς και οικονομικούς λόγους το χρειάζεται και η Κυπριακή αστική τάξη αυτό το κεφάλαιο.

Με την Αμερικανική βοήθεια, την συμπαράσταση της Κυβέρνησης, τα χαμηλά ημερομίσθια, τον πόλεμο στο Λίβανο, κ.τ.λ., το Κυπριακό μονοπωλειακό κεφάλαιο όχι μόνο επιβίωσε μετά την εισβολή αλλά σήμερα βρίσκεται και ενδυναμωμένο. Άρχισε ξανά να επενδύει δικά του κεφάλαια στην Κυπριακή οικονομία και τα κέρδη του είναι ύψηλά. Σήμερα, όμως έχει ανάγκη και της επιστημονικής, οικονομικής και πολιτικής συμπαράστασης του ξένου κεφαλαίου για να μπορέσει ανενόχλητα να εκμεταλλεύεται τον τόπο. Η προσπάθεια από την Κυβέρνηση, να πείσει το ξένο κεφάλαιο να επενδύσει στην Κύπρο είναι βασικά μια προσπάθεια της οικονομικής ολιγαρχίας να πάρει την πολιτική προστασία της δύσης και να γίνει περισσότερο μέρος και εξάρτημα του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος για να καρπωθεί τα οικονομικά όφελή που αυτό υπερλαμβάνει.

ΚΑΘΕ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΑ

Σύμφωνα με πληροφορίες της Σημερινής ο Κληρίδης προσπαθεί να πείσει τους Αμερικάνους και τους Σοβιετικούς να λύσουν το Κυπριακό. Ξέρουμε ότι οι Αμερικάνοι τον έπεισαν, δεν ξέρουμε όμως ακόμα τι γίνεται με τους Σοβιετικούς...

Πάντως η όλη προσπάθεια είναι περιέργη για κάμποσους λόγους: Πρώτα, κάτω από ποιά ιδιότητα ελπίζει ο κ. Κληρίδης να πετύχει να μεσολαθήσει μεταξύ ΗΠΑ και ΕΣΣΔ; Δεύτερο, γιατί το θυμήθηκε μόλις τώρα;

Η μόνη πιθανή εξήγηση φαίνεται να είναι η προεκλογική εκστρατεία. Αλλά και πάλι είναι πολύ περίεργο προεκλογικό τρικ. Γιατί ποιος αληθινά πιστεύει πώς ο Κληρίδης ή οποιοσδήποτε, τέλος πάντων, μπορεί να πείσει Ρώσους και Αμερικάνους...

Αλλά πολλά περίεργα γίνονται σε τούτο τον τόπο. Ένας δημόσιος υπάλληλος, ο διοικητής του Συνεργατισμού, λαμβάνει έντονο μέρος στις προεκλογικές ζυ-

μώσεις και όλοι δηλώνουν έχτιμηση στο εθνικό και αγαθοεργό του έργο. Ακόμα και η ΕΚΑ του ΑΚΕΛ, παρ' όλο που η ΠΕΚ προωθεί, ή λέγεται πώς προωθεί, μαζί με τον Άζίνα λύση Πασχαλίδη, που είναι «ανεξάρτητη έξωκομματική προσωπικότητα», μαζί με τον Τάσο Παπαδόπουλο, που είναι «ανεξάρτητη έξωκομματική προσωπικότητα».

Αλλά και ο αρχιεπίσκοπος εξέφρασε την έχτιμηση του στο έργο του κ. Άζίνα, και βέβαια κι' ο ίδιος ο κ. Κυπριανού...

Μέσα στα πλαίσια της ενότητας, είμαι λοιπόν κι' εγώ υποχρεωμένος να εκφράσω την υποστήριξη μου στο έργο του κ. Άζίνα... Τόσοι πολλοί άνθρωποι δεν είναι δυνατό να κάνουν λάθος.

Ας δεχθεί λοιπόν ο Διοικητής του Συνεργατισμού τη συμπαράσταση της στήλης, έστω και καθυστερημένη...

Ο ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΩΣΤΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Στο προηγούμενο μας άρθρο σκιαγραφήσαμε τα απλά προβλήματα που μπορούν να αποτελέσουν το κίνητρο για συσπείρωση και αγώνα των κατοίκων της πόλης και των συνοικιών της.

Σ' αυτό το άρθρο θα προσπαθήσουμε να συνδέσουμε την συνοικιακή ή οργάνωση πόλης με τον βιομηχανικό χώρο. Κατά την γνώμη ή συνοικιακή οργάνωση έχει περιορισμένης μορφής ανάπτυξη αν δεν καταφέρει να συνδεθεί με τον χώρο παραγωγής. Έπίσης ή ανάπτυξη μιας συνοικίας ή ακόμα και της πόλης της ίδιας εξαρτάται κατά ένα μεγάλο βαθμό από την ανάπτυξη αυτού του χώρου. Δεν είναι επίσης τυχαίο το γεγονός ότι εκεί όπου αναπτύσσονται βιομηχανίες, κτίζονται παράλληλα και αρκετά σπίτια που στο τέλος αποτελούν καθαρά εργατικούς συνοικισμούς.

— Μια καλή οργάνωση που λειτουργεί σε μια συνοικία το πρώτο της καθήκον πούχει να εκτελέσει είναι ή καταγραφή του χώρου της. Μια τέτοια καταγραφή θα βοηθήσει την οργάνωση στην ανακάλυψη όλων των προβλημάτων που υπάρχουν δηλ.: των οικονομικών, των κοινωνικών, των πολιτικών, της εκπαίδευσης κ.ά.

— Όταν λέμε καταγραφή του χώρου εννοούμε:

α) Την καταγραφή της κατανόησης των πολιτικών δυνάμεων.

β) Την καταγραφή των μέσων παραγωγής και της ιδιοκτησίας αυτών των μέσων.

Ο χώρος παραγωγής είναι ολόκληρο διαφορετικός από τον χώρο της συνοικίας. Οι σχέσεις μάλλον που επικρατούν σ' αυτό τον χώρο είναι σχέσεις αφέντη δούλου. Ρυθμιστικός παράγοντας στη παραγωγή είναι πάντα ή ιδιοκτήτης που καθορίζει την πολιτική του εργοστασίου ή της βιομηχανίας του με γνώμονα πάντα το δικό του συμφέρον. Οι βιομηχανικοί υπά-

λληλοι και οι εργάτες όχι μόνο δεν συμμετέχουν στη λήψη αποφάσεων που καθορίζουν την πολιτική του εργοστασίου αλλά μεταχειρίζονται από τον ιδιοκτήτη σαν όργανα απλής εκτέλεσης των αποφάσεων είτε αυτές είναι καλές είτε είναι κακές.

Έξ άλλου ξέρουμε ότι το μεροκάματο του εργάτη καθορίζεται πάντα με τα κτήρια του κέρδους του ιδιοκτήτη και όχι με τις ανάγκες του εργάτη.

Επίσης ή πρόσληψη και ή απόλυση εργατών είναι τις περισσότερες φορές αποφάσεις που ή κεφαλαιοκρατία παίρνει μόνος του.

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις με την σημερινή τους πολιτική δεν μπορούν να υποστηρίξουν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Ολόκληρος ή κρατικός μηχανισμός πάντα βρίσκεται στην υπηρεσία και την προστασία των βιομηχανιών των εργοστασίων, και των άλλων κεφαλαιοκρατών.

Η νομοθεσία στο τομέα αυτό κτίζεται πάντα με γνώμονα τα συμφέροντα των ι-

διοικητών των εργοστασίων.

Από την ανάλυση που κάναμε πιο πάνω φαίνεται καθαρά ότι ή εργατική τάξη σε όλες τις περιπτώσεις και σ' όλα τα επίπεδα μπορεί να θεωρείται ή ταπεινός υπηρέτης των κεφαλαιοκρατών που πάντα πρέπει να θυσιάζει τα συμφέροντά της για χάρη της βιομηχανικής ειρήνης και της πολιτικής σταθερότητας μιας και ή αγώνας μας σήμερα έχει σαν γνώμονα στο πρώτο του στάδιο την απελευθέρωση των κατεχομένων εδαφών.

Ποιά είναι σε τέτοια περίπτωση τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και πώς πρέπει να τα διεκδικήσει; Ποιός πρέπει να είναι ή ρόλος μιας συνοικιακής οργάνωσης που φιλοδοξεί να πρωτοπορεί στους αγώνες της εργατικής τάξης για κοινωνική δικαιοσύνη;

Σ' αυτά τα ερωτήματα θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε και οποιαδήποτε γνώμη ή κριτική για την ενίσχυση αυτής της πορείας είναι ευπρόσδεκτη. Κατ' αρχήν πιστεύουμε απόλυτα και τό δηλώνουμε και πιο πάνω ότι αποτυχία σύνδεσης της συνοικιακής οργάνωσης με

τον χώρο παραγωγής καταδικάζει την συνοικιακή οργάνωση σε διάλυση.

Γι' αυτό τό πρόγραμμα δράσης κάθε συνοικιακής οργάνωσης θα πρέπει να είναι καισμένο κατά τρόπο που να αγκαλιάζει τα άμεσα προβλήματα που υπάρχουν και να εισηγείται τρόπους και μέθοδους επίλυσής τους. Μια σωστή πολιτική γύρω από αυτά τα προβλήματα και μια σωστή τακτική δσον αφορά τό πλησίασμα της εργατικής τάξης θα μās οδηγήσει στην πρωτοπορία των αγώνων της εργατικής τάξης και ταυτόχρονα θα δημιουργήσει προϋποθέσεις σωστές για τό πλαίσιο της συνοικιακής οργάνωσης. Σε μια τέτοια περίπτωση όλα τα όγρη και αγωνιστικά στοιχεία της εργατικής τάξης θα μās αγκαλιάσουν και θα ενώσουν την δική τους δύναμη με την δική μας για τον αγώνα της κοινωνικής δικαιοσύνης. Όλα τα πιο πάνω όμως, για να γίνουν πραγματικότητα χρειάζεται αγώνας. Και αυτό τον αγώνα μόνο ή εργατική τάξη μπορεί να τό κάνει, ενισχυμένη μ' όλα τα κοινωνικά στρώματα πουχοι. τα ίδια προβλήματα και συμφέροντα.

ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΕΔΕΝ

Τό περιστατικό συνέβηκε στην Βιομηχανική Περιοχή Έγκωμης την περασμένη βδομάδα όταν μέλη της Σοσ. Νεολαίας ΕΔΕΝ πουλούσαν την Σοσιαλιστική Έκφραση στους εργάτες που σόλυναν εκείνη την ώρα. Καθώς πουλούσαν την εφημερίδα τα μέλη πρόσεξαν κάποιο πάνω σε μια μοτοσυκλέττα με την έπιγραφή «ΠΡΕΣΣ» και μια φωτογραφική μηχανή να τους κοιτάζει κάπως έπιμονα. Τόν πλησίασαν και τόν ρώτησαν αν ήθελε την εφημερίδα, αυτός όμως απάντησε πως είναι δημοσιογράφος και παίρνει την Έκφραση κάθε φορά που βγαίνει. Έφυγε αργότερα όμως ξαναεμφανίστηκε αρκετές φορές κάνοντας κύκλους στην περιοχή.

Η βιομηχανική περιοχή είχε άδειάσει από τους εργάτες που είχαν ήδη σχολάσει όταν τό συνεργείο της Έκφρασης πού βρισκόταν στο εργοστάσιο «Φρού — Φρου» πρόσεξε τόν δημοσιογράφο που αναφέραμε πιο πάνω να τους φωτογραφίζει από κάποια απόσταση. Έτρεξαν πρὸς τό μέρος του και τόν ρώτησαν γιατί τους φωτογραφίζει δίχως προηγούμενος να τους έχει ρωτήσει. Αυτός απάντησε πως είναι «ελεύθερος φωτορεπόρτερ» και δικαιούται να φωτογραφίζει ό ήθελει, όποιον θέλει και όποτε θέλει. Στο μεταξύ έφτασε στη σκηνή τό συνεργείο από τό εργοστάσιο «Απόλλων» και είπε πως κι' αυτούς τους είχε φωτογραφίσει ή ίδιας φωτορεπόρτερ προηγούμενος. Τα παιδιά της ΕΔΕΝ ζήτησαν από τόν φωτορεπόρτερ τό φίλμ, αυτός όμως αρνήθηκε

να τους τό δώσει. Τού ζήτησαν τη δημοσιογραφική του ταυτότητα και μετά την πολιτική του, αρνήθηκε όμως και στις δυο περιπτώσεις.

Εκείνη την ώρα σταμάτησε δίπλα από τόν φωτορεπόρτερ κάποιος άλλος κι' αυτός καθάλα σε μια μοτοσυκλέττα. Είπε πως είναι αστυνομικός (ήταν ντυμένος με πολιτικά και φιλοκουρεμένος) και ρώτησε τι συμβαίνει. Τα μέλη της ΕΔΕΝ τού ζήτησαν την αστυνομική του ταυτότητα κι' αυτός τήν έδειξε, δεν άφησε όμως να φανή τό όνομά του. Ο φωτορεπόρτερ πού όπως φάνηκε απ' τις κουδέντες του ήταν φίλος τού αστυνομικού, έξήγησε τί συνέβηκε. Ο αστυνομικός είπε να αφήσουν τόν άνθρωπό (τόν φωτορεπόρτερ) ήσυχο να κάνει τη δουλειά του γιατί είχε κάθε δικαίωμα να φω-

τογραφίσει αυτούς πουλούσαν την Έκφραση.

Βλέποντας πως τα πράγματα δεν οδηγούσαν πουθενά, ένα μέλος της ΕΔΕΝ είδοποίησε την αστυνομία ή οποία έφτασε λίγο. Ο αστυνομικός φίλος τού φωτορεπόρτερ έσπευσε να έξαφανιστεί με τη μοτοσυκλέττα του πριν φτάσει τό αυτοκίνητο της αστυνομίας.

Οι αστυνομικοί, αφού έμαθαν τί συνέβηκε, είπαν στον φωτορεπόρτερ πως δεν είχε δικαίωμα να φωτογραφίσει τούς ΕΔΕΝίτες, και πως ήταν υποχρεωμένος να δείξει την ταυτότητά του αφού τού είχε ζητηθεί. Τού ζήτησαν τό φίλμ, ή φωτορεπόρτερ όμως έξακολουθούσε να μήν τό δίνει. Ένας από τούς αστυνομικούς τότε τόν τράβηξε ιδιαίτερα, μίλησαν για λίγο μαζί και μετά έπέστρεψαν, όποτε ή φωτορεπόρτερ έδωσε τό φίλμ στον αστυνομικό πού τό κατέστρεψε επί τόπου.

Ο φωτορεπόρτερ είναι ή Στέλιος Κ. Παπατυλιανού από τόν Στρόβολο όπως φάνηκε από τό στοιχείο που έδωσε στην αστυνομία, και ή μοτοσυκλέττα του είχε αριθμό έγγραφής ΗΧ 468. Ο αστυνομικός, φίλος τού φωτορεπόρτερ, οδηγούσε τη μοτοσυκλέττα με τα στοιχεία ΙΔ 607.

Τ.Ο. ΕΔΕΝ

Αγ. Δομετίου — Έγκωμης

ΤΕΛΕΙΩΣΕ Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΩΝ

Την Τρίτη 8.11.77 άρχισε μια δυναμική απεργία των καθαριστριών της Σχολικής Έφορείας Λευκωσίας με αίτημα την επαναπρόσληψη των απολυθέντων συναδέλφων, συζήτηση των μεταθέσεων και άναγνώριση της συντεχνίας τους. Μεταξύ των άλλων συνθημάτων που επικρατούσαν κατά τη διάρκεια της απεργίας ήταν ή παραίτηση της διορισμένης έπιτροπής της Σχολικής έφορίας και έκλογή άλλης.

Η γενική απεργία έληξε στις 20.11.77 με επαναπρόσληψη των καθαριστριών που απολύθηκαν και άναγνώριση τού δικαιώματος των εργατών να ανήκουν σε όποιαν συνδικαλιστική οργάνωση θέλουν (άναγνώριση της ΠΕΟ). Οι μεταθέσεις και ή έκλογή άλλης έπιτροπής στη σχολική έφορία πού ήταν ή κύριος λόγος της απεργίας δεν έγιναν, με υποχώρηση της ΠΕΟ.

Άλλά: Η Μαρία Νικολάου από τό Καϊμακλί ταλαιπωρείται δυο ώρες την ήμέρα στα λεωφορεία γιατί χρειάζεται 2 λεωφορεία για να φτάσει στο δημοτικό Άγίου Αντρέα. Ακόμα πέραν από την καθυστέρηση και τη ταλαιπωρία είναι και τα έξοδα, πέντε λίρες τόν μήνα πού πριν από τη μετάθεση δεν υπήρχαν.

Η Μάρω Παπαλεοντίου από τό Γ' Δημοτικό Καϊμακλιού μεταφέρθηκε στο Α' Δημοτικό Καϊμακλιού. Από τό σπίτι της μέχρι τό Α' Δημοτικό δεν υπάρχουν δρομολόγια λεωφορείου. Χρειάζεται τρία τέταστα πεζοπο-

ρεία μέχρι να φτάσει στο τόπο της δουλειάς της ενώ πριν δέκα λεπτά της ήταν άρκετά. Αν είχε την δύναμη να αγοράσει αυτοκίνητο, για να πηγαίνει στην δουλειά της δε θα ήταν άναγκη να εργάζεται. Αυτά γιατί δεν τα είδαν οι συντεχνίες, ή έφορεία και όποιος άλλος είναι υπεύθυνος;

Όσο για την Μαρικού Μιχαήλ από τόν Μαραθόβουνο έλπίζει ότι όταν μεταφερθεί στον προσφυγικό συνοικισμό Άνθούπολης θα τήν βολεύει.

Δεν είναι μόνον ή σχολική έφορία πού δεν άναγνώριζε τό δικαίωμα των εργατών να ανήκουν σε όποιαν συνδικαλιστική οργάνωση θέλουν. (Για αυτό και επιμένουμε να παραιτηθεί ή διορισμένη έπιτροπή και να εκλεγεί άλλη). Είναι και ή ΡΙΚ, τό Διυλιστήριο Πετρελαιοειδών, τα όποια είναι ήμικρατικοί οργανισμοί. Όταν αυτοί δεν άναγνωρίζουν τέτοια δικαιώματα στους εργάτες τί πρέπει να περιμένουμε από τούς ιδιώτες κεφαλαιοκράτες;

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΤΑΤΑΚΟΣ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ - ΕΛΛΕΙΨΗ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Με συνθήματα όπως «οχι στον δυτικογερμανικό νεοφασισμό», «ή δυτική Γερμανία καταπατά κάθε δικαιο», «ή πρόκληση δεν θα γίνει ανεκτή» και άλλα, ή σπουδάζουσα και μαθητική νεολαία σε μία μαχητική και όγκωδη κινητοποίησή της, διαδήλωσε την αντίθεση της Κυπριακής νεολαίας προς τα ιμπεριαλιστικά σχέδια, απαντώντας στη πρόσφατη σκανδαλώδη πρόκληση της Δυτικής Γερμανίας με τη παράνομη αεροπορική σύνδεσή της με τα κατεχόμενα.

Οι εκδηλώσεις της μαθητικής νεολαίας όπως και η πικετοφορία που πραγματοποιήθηκε πιά ύστερα, έγιναν μετά από κάλεσμα των οργανώσεων ΕΔΕΝ, ΕΔΟΝ, ΝΕΔΗΚ και ΠΟΦΝΕ.

Η κινητοποίηση της νεολαίας, σίγουρα εκφράζει τα συναισθήματα ολόκληρου του Κυπριακού λαού. Μ π ρ ο σ τ α δ μ ω σ σ τ ή τ ό σ ο σ ο β α ρ ή π ρ ό κ λ η σ η τ ω ν Δ υ τ ι κ ο γ ε ρ μ α ν ω ν — που είναι ξεκάθαρος για τους εργαζόμενους και το λαό, ο διεθνής αντιδραστικός ρόλος τους — ε λ ε ι ψ ε μ ι α π ι ο π λ α τ ε ι α κ ι ν η τ ο π ο ι ή σ η τ ω ν ε ρ γ α ζ ο μ έ ν ω ν κ α ι τ ο υ λ α ο υ γ ε ν ι κ ω τ ε ρ α. Και είναι ακριβώς ένα τέτοιο κλίμα χωρίς γενικό ανέδαρμα της ά-

γωνιστικής κινητοποίησης που επιδιώκουν οι ιμπεριαλιστές, με τη βοήθεια των ντόπιων προγεφυρωμάτων τους, για να μπορούν να επιβάλουν ευκολότερα τις λύσεις τους.

Η πλατειά λαϊκή συμμετοχή επιβαλλόταν και γινόταν ακόμα πιο αναγκαία γιατί η επίσημη αντίδραση της Κυπριακής Κυβέρνησης στάθηκε μόνο στο διάδημα διαμαρτυρίας (στο οποίο μόλις προχθές δόθηκε η απάντηση πώς θα «εξετάσουν» αν έγινε παραβίαση των κανόνων της πολιτικής αεροπορίας!!), χωρίς τη κυβέρνηση να φαίνεται αποφασισμένη να λάβει οποιαδήποτε μέτρα ενάντια στην ιμπεριαλιστική συμπεριφορά που γίνεται σε βάρος της Κύπρου και του λαού μας. Το άλλο που «κατάφερε» η Κυπριακή Κυβέρνηση έχτος ά-

πό το διάδημα, ήταν να διαταχθεί μέσω του Υπουργείου Έσωτερικών ή δυναμική περιφρούρηση της Δυτικογερμανικής πρεσβείας από δεκάδες ένοπλους αστυνομικούς...

Την ευθύνη για παρουσία μαζικών εκδηλώσεων λαϊκής κινητοποίησης φέρουν άκέραια οι οργανώσεις του λαού. Μία τακτική, αποφυγής των λαϊκών κινητοποιήσεων όπου οι ίδιες οι μάζες θα έχουν εμπλακεί στον αγώνα, δεν θα εξυπηρετήσει παρά μόνο τα σχέδια της αντίδρασης.

Μπροστά στην αντικειμενική αδυναμία της Κυβέρνησης να αντιπαραταχθεί στις ιμπεριαλιστικές προκλήσεις, η μόνη απάντηση προς τους «δυτικογερμανούς νεοφασίστες» θα έπρεπε να ήταν ο ίδιος ο αγώνας του λαού.

Γι' αυτό, οι έρωτήσεις που ο δουλευτής κ. Χαμπής Μιχαηλίδης υπόβαλε στη Κυβέρνηση μέσω της Βουλής, όπως «γιατί δεν κατασχέθηκε το φορτίο από το αεροπλάνο, τι άλλα διαδήματα θα κάνει η Κυβέρνηση, ποιά μέτρα θα πάρει, πού θα καταγγείλει την ενέργεια»

κλπ., μπορεί να είναι δικαιολογημένες δεν μπορούμε όμως να παραμένουμε σ' αυτό, αρκούμενοι μόνο σε έκ των υστέρων παρατηρήσεις

προς την Κυβέρνηση, γιατί τη λύση μπορεί να δώσει μόνο ο λαϊκός αγώνας.

Α. Λ.

Η ΕΔΕΚ ΠΡΟΤΙΝΕΙ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΑΣ

διακοπή διπλωματικών σχέσεων με φασιστικά ή ρατσιστικά καθεστώτα και απόρριψη κάθε δοθείσας οικονομικής ή άλλης που θα έχει σα νότιχο πολιτική δέσμευση ή πολιτικούς εκδασμούς. Προβλέπονται ακόμα η απαλλαγή της διπλωματικής εκφρασης της εξωτερικής πολιτικής από όλες τις μορφές γραφειοκρατίας.

ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ

Στο κεφάλαιο για τους Τουρκοκύπριους, τονίζεται ότι οι Τουρκοκύπριοι είναι θύματα της ίδιας συνωμοσίας και υπογραμμίζεται η ανάγκη λήψης των κατάλληλων μέτρων για την προσέγγισή τους.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ

Σ' αυτό το κεφάλαιο τονίζεται ότι για την υιοθέτηση και υλοποίηση μίας αγωνιστικής γραμμής επιβάλλεται η πολύπλευρη συμμετοχή ολόκληρου του λαού στην λήψη και εκτέλεση των αποφάσεων και προτείνονται παράλληλα συγκεκριμένα μέτρα εκδημοκρατικοποίησης όλων των εκφράσεων της δημόσιας

ζωής όπως π.χ. επέκταση των εξουσιών των κοινοτικών αρχών, ψήφος στα 18, αντικειμενική παρουσίαση της πολιτικής ζωής από το ΡΙΚ, την υιοθέτηση του συστήματος της απλής αναλογικής και άλλα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Σ' αυτό το κεφάλαιο που είναι και το πιο σοβαρό υπογραμμίζεται πως τα μέτρα που εισαγεί η ΕΔΕΚ δεν αποτελούν τον στόχο του κόμματος για σοσιαλιστική κοινωνική διάρθρωση, αλλά αποσκοπούν να δώσουν στην δυνατότητα επιτυχίας στην απελευθερωτικό αγώνα.

Η πολιτική της σχεδόν χωρίς έρους επιχορήγησης μερικών επιχειρηματιών, της μείωσης του διοικητικού επιπέδου των εργαζομένων και της ουσιαστικής ενίσχυσης της οικονομικής ολιγαρχίας είναι σε βάρος του απελευθερωτικού μας αγώνα.

Ο θεσμός των πληγείσων επιχειρήσεων χρησίμευσε στην συσώρευση υπερκερδών στα χέρια μίας μικρής τάξης και όχι για την εξασφάλιση ανεκτής διαβίωσης στον Κυπριακό λαό.

Για να αποφευχθεί η επιδείνωση της οικονομικής

κατάστασης και για να αναρρώσει η οικονομία προτείνονται τα παρακάτω μέτρα:

α) Εθνικοποίηση των κερδών και της λειτουργίας των τραπεζών και η δημιουργία ενιαίου τραπεζικού φορέα. Η τραπεζική ολιγαρχία προσπαθεί να εξαπατήσει τον λαό, προβάλλοντας αυτή την απάτη σαν εθνικοποίηση των καταθέσεων. Αυτό είναι ολόκληρο λανθασμένο. Τα καταθεθέντα κεφάλαια ανήκουν στους καταθέτες που στη μεγάλη τους πλειοψηφία είναι τα λαϊκά στρώματα.

β) Εθνικοποίηση των βασικών μονοπωλίων του νησιού όπως είναι: η διύληση και έμπορος πετρελαιοειδών, ο υπόγειος πλούτος, και η δημιουργία μεγάλων κρατικών βιομηχανικών μονάδων.

γ) Δημιουργία Κρατικής ασφαλιστικής εταιρείας.

δ) Η εθνικοποίηση του υδάτινου πλούτου και η χορήγηση της αχρησιμοποίητης εκκλησιαστικής και κρατικής γης στους αγρότες.

Τέλος το πρόγραμμα καταλήγει: πώς αυτές οι προτάσεις δεν αποτελούν τους μακροπρόθεσμους στόχους της ΕΔΕΚ. Αποτελούν μία βάση για συνεργασία και κυρίως ένα υπόβαθρο για ουσιαστική ενίσχυση του απελευθερωτικού μας αγώνα.

αγοράζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Έσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλες
Έξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλες
Τιμή φύλλου 50 μίλες.

Οι έπιταγές στο λογαριασμό
4572 Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου
Λευκωσία.

Η Σοσιαλιστική "Εκφραση" θα διατίθεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23
Λευκωσία ή για συνδρομές
Τ.Κ. 1064 Λευκωσία.